

irković: Zemlja u jutro, 1970.

a na oblok vu hiži,
ši stara lipa,
put se stiha prekrži
e svinjam zasipa.

amicija moja draga
avi se spat
'obro, buš vidla.,
m te rad!

t zakleni se znutra,
avi se spat!
došel mam zutra,
m te rad!

tefek

e do hiže šeče,
ni bil čistam pravi,
malo jeno pleče,
mu nekaj v glavi.

iti, prosi jesti,
let več još je isti,
mu je furt na cesti,
š kakti kišni glisti.

ga po pleči počti,
ga nudi s kolači,
mu kupicu toči
se z njim bedači.

Ženil bi se odma denes,
al' me niti jena neče,
kad nigdar nemam dost penez!
Na svoj način bil je srečen.

Imeli ga za paradu,
al' dali su mu juhicu.
Da je takov jen vu gradu,
bi mam ga deli v ludnicu.

Kaj v duši boli?

Od navek sem bil siromak,
još dok sem bil malo dete,
čez život sem imel jednak,
kak Jezuš ruke raspete.

Stalno je nakaj falelo
i delal sem furt kak marše,
još se ni prvo doseglo,
sfalelo mam nekaj dalje!

I nekaj je furt falelo,
nekam prek plotu se štelu,
nigdar se ni dost imelo
i v duši je furt bolelo!

Kaj god da sem zgrabil,
mi v srcu z nova ne paše
i nekak sem čist pozabil,
da imel sem svoje starše.

Mi mamicu i japeka,
Bogal je k sebi previl

s vješalice skinut ova prašna sukna,
ovaj krhki kostur šiknuti u zvijezde!

> Iva Plavšić

Bijeli konj

Ruševna kuća na kraju grada
Vodimo ljubav, zid među nama,
cigareta, kava, muzika ne prestaje,
vrtimo se u krug iz dana u dan. Ne odustaješ.

Svake noći, lutam besciljno ulicama stranog mi grada.
Beethoven, oslušujem u daljini, upijam zvuke mjesečeve sonate

Svake noći, bježi u halucinacije droga
tada mi je dobro, jer ne mislim o sivim stvarima,
sumornim licima koje vidam iz dana u dan

... ISJEČCI IZ NOVINA. PORUŠENE ZGRADE. MIRIS BARUTA. PREKINUTO
DJETINSTVO... BUDUĆNOST BEZ PERSPEKTIVE, PUKOTINE NA PARKETU

Ne slušaš me jer me ne čuješ
Nisi došao iz mojeg svijeta,
Ne pružaš mi utjehu niti potpiruješ nadu
koje kao da više i nema.

Ja sklapam polako oči
Otvoren svijet samo za mene
Rušim bijedne moralne norme,
loveći neuhvatljivog bijelog konja
Na trenutke mi je toliko blizu...

Lovim ga danima, mjesecima
Niska od bisera
Nedostižna sreća izmiče mi iz ruku.
Ne očajavam. Preostalu nadu čuvam za njega
Sustižem ga u umjetnim rajevima.

Tonem svima na očigled, a opet su previsoko
da bi mi pružili ruku
osjećam njihov pogled pun lažnog razumijevanja
riječi utjehe paraju mi uši.

Lutam pustim ulicama
sparina ljetne noći
Ugledah ruševnu kuću na kraju grada
Ulazim kroz mračan hodnik
otvaram vrata po vrata...

ULASKOM U SOBU, IZLAZIM IZ CRNO BIJELOG SVIJETA

Na podu leži bijeli konj.
Prilazim mu. Gladim njegovo vitko tijelo.
Prstima prolazim kroz grivu, osjećam svaki otkucaj njegova srca,
Svakim dodirom, budi se moja nada više...

U jednom trenutku, ja više ne postojim
pretapam se u njega
moja duša stapa se s njegovom

Pridižem se. Izlazim iz sobe, kroz hodnik,
Galopirajući kroz noć ulicama svojeg grada
odlazim zauvijek s bijelim konjem,
ne oprostivši se s crno bijelim svijetom

Moje beživotno truplo, bez topline duše
Leži na podu
U sobi